

Paul van Loon

Een bomvolle boomhut

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Een bomvolle boomhut is een bundeling van *Paniek in de Leeuwenkuil* (2004), *Leeuwenroof* (2006) en *Lang leve de Leeuwenkuil* (2013).

Eerste druk 2017

Paniek in de Leeuwenkuil (AVI 8 | M7)
Ter nagedachtenis aan Antoon van Hooff
© 2004 tekst: Paul van Loon
© 2004 illustraties: Hugo van Look

Leeuwenroof (AVI E5 | M6)
Voor Alex van Hooff en alle medewerkers van Burgers' Zoo
© 2006 tekst: Paul van Loon
© 2006 illustraties: Hugo van Look

Lang leve de Leeuwenkuil (AVI E5)
Voor Alex van Hooff en familie. *Lang leve 100 jaar Burgers' Zoo!*
© 2013 tekst: Paul van Loon
Met dank aan Jolanda Horsten
© 2013 illustraties: Hugo van Look

Omslagillustratie: Hugo van Look
Omslagbelettering: Caren Limpens
Foto: Arjan Vennema
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl
ISBN 978 90 258 7222 9 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Dodenlijst

'Donderdag ben jij aan de beurt, Daniël.'

Daniël kijkt naar de bewegende figuren op zijn tafel.

'Daniël!'

Neushoorns stormen op chimpansees af, gewapend met honkbalknuppels. Gelukkig dragen de chimpansees brommerhelmen.

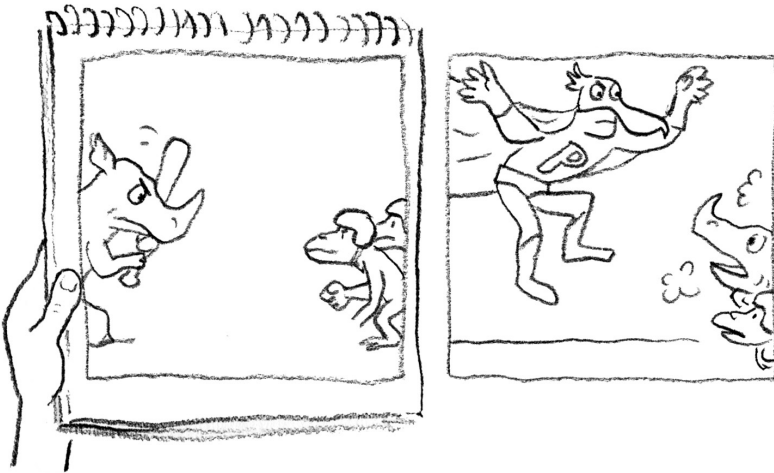
'Daniël Durvers, hoor je wat ik zeg?'

Plotseling daalt een gedaante uit de lucht neer.

Hij draagt een oranje cape en een masker met een pelikaansnavel.

'Stop met vechten,' roept hij. 'Of ik schop jullie tegen jullie konten!'

'Help, het is de kontenschopper, het is... Pelikaanman!' roepen de chimpansees en de neushoorns.

'Daniël!'

De dieren lossen op in ontploffende wolkjes en vallen terug in het stripverhaal dat Daniël aan het tekenen is.

Verschrikt kijkt Daniël op. Voor hem staat een man van wel twee meter met een sikje en sluijk, geel haar. In zijn hand houdt hij de Dodenlijst.

‘Voor de laatste keer, Daniël, luister je?’

‘Eh, w-wat zei u, meester?’

‘Jouw spreekbeurt, Daniël. Donderdag.’

‘Do-donderdag al?’

Geschrokken gaat Daniël rechtop zitten. Shit! Helemaal vergeten, die spreekbeurt.

‘Eh, moe-moet dat echt, meester XZ? Kan het niet o-over een half jaar, of zo? Of nog later?’

Meester Xavier van Zet kijkt glimlachend op de Dodenlijst, waar alle spreekbeurtslachtoffers op staan. Ze noemen hem meester XZ, de leerlingen van groep acht.

Met zijn lange, dunne nek en zachte, bruine ogen lijkt hij op een giraffe, vindt Daniël.

‘Even kijken... Het spijt me, Daniël. Je hebt tijd genoeg gehad om iets te bedenken. Over een half jaar is het bijna... Kerstmis. Dan wil vast niemand naar jouw spreekbeurt luisteren.’

Hij knipoogt naar Daniël.

‘Tenzij die over rendieren gaat.’

De klas lacht, vooral Bufo lijkt het enorm grappig te vinden.

‘Rendieren! Da’s een goeie, meester XZ. Of stinkdieren, da’s nog beter. Net iets voor Daniël Durvers.’

Daniël krijgt een rood hoofd. Zelfs zijn oren verkleuren. Hij heeft een hekel aan Bufo. En spreekbeurten haat hij bijna net zo erg.

Doodeng om in je eentje voor de klas te staan, terwijl iedereen naar je kijkt, vooral Bufo.

Bovendien ziet Julia hem dan ook. Hij weet nu al dat hij knalrood zal worden, als zij naar hem kijkt.

En dan gaat hij vast weer stotteren. Zoals altijd wanneer hij in de klas moet praten.

‘Bufo, shut up! En Daniël, kom op, joh,’ zegt de meester. ‘Maak er niet zo’n probleem van. Iedereen is een keer de klos.’

‘Ja, ma-maar ik weet nog steeds niets,’ mompelt Daniël. ‘Mag ik deze spreekbeurt overslaan? Please? Ik kan niets verzinnen. I-ik heb geen fantasie.’

Meester XZ’s zachte ogen worden twee keer zo groot.

‘Wat zeg je nou?’

Peinzend kijkt hij even naar het stripverhaal in Daniël’s schrift. Op een van de plaatjes staat een giraffe, die verdacht veel op de meester lijkt.

‘Hm, treffende gelijkenis, al zeg ik het zelf.’

Hij glimlacht.

‘Geen fantasie? Jij? Go away, zeg!’

Daniël haalt zijn schouders op.

‘Ik... eh.’

‘Muizen!’ roept Bufo opeens. ‘Net iets voor Daniël. Een spreekbeurt over grijze muizen. Die zijn er vast heel veel in die dierentuin waar hij woont.’

Daniël wordt knalrood en draait zich om.

Hij kijkt Bufo boos aan. Net een kikker, met zijn bolle ogen, denkt hij. Nee, een pad!

‘Va-val dood, man.’

Meester XZ zwaait boos met de Dodenlijst.

‘Daniël, pas op met wat je iemand toewenst.

Stel je voor dat het uitkomt.’

Opeens valt een loodzware kist uit de lucht.

BAM! Boven op Bufo. Alleen zijn armen en benen komen eronderuit.

Vreemde snuiters

Op de kist zit Pelikaanman.

‘Zo, dat is dat,’ zegt hij. ‘Opgeruimd staat netjes.’

Daniël knippert met zijn ogen en glimlacht. Hij draait zich om naar de meester.

‘Wow, dat mijn wensen echt uitkomen? Da-dat zou fijn zijn, meester. Een bloedbad met Bufo!’

Achter hem giechelt Julia.

Meester XZ schudt zijn hoofd.

‘Klets geen onzin, Daniël. Zorg maar dat die spreekbeurt in orde komt. En jij, Bufo, hou nou eens je ko... mond!’

‘Ja hoor, meester XZ,’ zegt Bufo, een brede grijns op zijn paddengezicht.

De meester schenkt geen aandacht meer aan hem.

‘Denk er maar eens rustig over na, Daniël. Je hebt nog tijd genoeg. Ik weet zeker dat jij iets leuks zult bedenken.’

Daniël loopt de hoofdingang van Durvers’ Zoo binnen. Gedachteloos wuift hij naar de dames achter de raampjes.

Hij sloft het pad op. Voorbij de kassa's gaat een andere wereld open. Een wereld vol kleuren en geuren en geluiden. In de verte klinkt de schreeuw van een papegaai.

Geroezemoes van stemmen. Een pauw laat zijn eenzame kreet horen, een olifant blaast zijn trompet.

Het dagelijkse leven in Durvers' Zoo is in volle gang.

Het is al vier uur geweest, maar nog steeds zijn er veel bezoekers in het park.

Daniël laat een groepje rolstoelrijders voorgaan.

Om de bocht komt een man aanhollen. Grijsz stoppels op zijn wangen, sjekkie in zijn mondhoek, kleine, glinsterende ogen. Met een moordtempo duwt hij een kinderwagen voor zich uit.

Die moet zeker de bus halen, denkt Daniël. Snel stapt hij opzij. Net op tijd, bijna rijden de wielen over zijn tenen.

'Kun je niet uitkijken?' roept Daniël.

De man kijkt niet eens om, hij rent door alsof Daniël niet bestaat.

Daniël kijkt hem een poosje na.

Rare knakker, denkt hij. Die jas ziet eruit alsof hij in een sloot gelegen heeft.

Nog gekker is dat die kinderwagen leeg is. Dat weet Daniël zeker.

Lang denkt hij er niet over na. In een groot dierenpark zie je elke dag wel vreemde snuiters.

Daniël loopt het Haast Onzichtbare Paadje tussen de struiken in, dat naar hun eigen tuin leidt.

Achter in die tuin staat een grote boom met dikke takken.

Langs de boomstam hangt een touw. Dat zie je alleen als je het weet.

Daniël trekt aan het touw. Rrrrrrrt, een touwladder valt als een slang uit de lucht en bengelt voor zijn neus heen en weer.

Daniël zet zijn voet op de touwladder.

Waarom moet ik een spreekbeurt houden? denkt hij. Wat heeft dat voor zin? Ik wil later in het dierenpark werken. Directeur worden, net als papa. Of misschien striptekenaar.

Hij klimt langs de touwladder omhoog.

Dan hoef ik toch ook geen spreekbeurten te houden? 'Of wel soms!' Hij roept het tegen de boom, en tegen de lucht boven de dierentuin.

En dan ziet Julia mij tenminste niet stuntelen, denkt hij erbij.

'Jawel, jawel!' hoort hij opeens.

Op de grond zit een klas vol dieren. Apen, giraffen, nijlpaarden met truckercaps op.

Leeuwen en luipaarden gapen hem aan.

'Spreekbeurt, spreekbeurt!' schreeuwen de dieren.

Daniël grinnikt, knippert met zijn ogen en schudt het beeld uit zijn hoofd.

Hij klimt verder en steekt zijn hoofd omhoog tussen twee dikke takken. Daar, vlak voor zijn neus, is de Leeuwenkuil.